



Republika Hrvatska
Općinski sud u Karlovcu
Trg hrvatskih branitelja 1
47000 Karlovac

Poslovni broj: P-22/2026-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Karlovcu, po sucu toga suda Vesni Gračan, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Marijane Željeznjak iz Duge Rese, Gornje Mrzlo Polje Mrežničko 141, OIB: 75633958980, zastupane po punomoćnici Marini Konrad, a sada po Ivanu Rački, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Rački i kolege j.t.d. Zagreb, Oreškovićeve 6 D/1, Pisarnica u Slavonskom Brodu, Augusta Cesarca 5, protiv tuženika Hrvatske poštanske banke d.d. Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, zastupane po punomoćniku Ivi Šućuru, odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon zaključene glavne i javne rasprave, održane 21. srpnja 2026. u nazočnosti tužiteljice osobno i punomoćnika tužiteljice Ane Čolić, odvjetnice iz OD Rački i kolege j.t.d. iz Zagreba i punomoćnika tuženika Franka Žanetića, odvjetnika iz Zagreba, po objavi 13. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o kreditu, broj: 919621 od 14. srpnja 2006., sklopljenog između Volksbank d.d. kao prednika tuženika Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, kao kreditora i tužitelja Marijane Željeznjak iz Duge Rese, Gornje Mrzlo Polje Mrežničko 141, OIB: 75633958980, kao korisnika kredita i to:

- članak 6. stavak 1. koja glasi: „Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: Jednokratno 0,60 % (slovima: nulacijelihšestposto) od iznosa kredita, minimalno kn 500,00 (kn petsto) naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.“,
- članak 11. stavak 1. koja glasi: „Prijevremena otplata kredita je moguća na pisani zahtjev Korisnika kredita, a sukladno uvjetima iz Odluke o kamatama i naknadama Kreditora.“.

II. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, isplatiti tužitelju Marijani Željeznjak iz Duge Rese, Gornje Mrzlo Polje Mrežničko 141, OIB: 75633958980, iznos od 235,93 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče kako slijedi:

- na iznos od 66,36 EUR od 18. srpnja 2006. do isplate,
 - na iznos od 169,57 EUR od 5. lipnja 2010. do isplate
- po stopi određenoj člankom 1. Uredbe o visine stope zateznih kamata (NN 72/02, 153/04) do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja

se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate od strane Hrvatske narodne banke za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanom za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, naknaditi tužitelju Marijani Željeznjak iz Duge Rese, Gornje Mrzlo Polje Mrežničko 141, OIB: 75633958980, troškove parničnog postupka u iznosu od 271,64 eur sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od presuđenja do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s prednikom tuženika Volksbank d.d. dana 14. srpnja 2006. sklopio Ugovor o kreditu broj: 919621, prema kojem je kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kao korisniku kredita, kredit u kunskoj protuvrijednosti od 15.406,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita. Nastavno ističe kako se radi o tipskom ugovoru o kreditu, kojim je u članku 6. stavak 1. ugovoreno da je tužitelj u obvezi isplatiti tuženiku jednokratnu naknadu od 0,60 % iznosa kredita – a minimalno 500,00 kuna, te je ista tužitelju naplaćena neposredno prije isplate kredita. Također je u čl. 11. st. 1 id. ugovora navedeno da je moguće učiniti prijevremenu otplatu kredita na pisani zahtjev korisnika kredita, sukladno uvjetima iz Odluke o kamatama i naknadama tuženika, s time da tužitelj tvrdi kako su ugovorne odredbe iz čl. 6. st. 1. i čl. 11. st. 1. predmetnog Ugovora, kojim je ugovoreno plaćanje jednokratne naknade tzv. „ulazne naknade“ i naknade za prijevremenu otplatu kredita, nepoštene i nišetne. Tužitelj se u odnosu na pravnu osnovu svog zahtjeva za utvrđenje nišetnosti ugovorne naknade za obradu kredita, poziva na presude Suda EU, koje su kako navodi

obvezujuće za sudove u Republici Hrvatskoj, kao i na pozitivne hrvatske propise. Nastavno obrazlaže da je presudama Suda EU u predmetima C-84/19 i C-244/19 odlučeno kako i pod kojim okolnostima je nacionalni sud dužan utvrditi da li je odredba koja sadrži troškove obrade kredita ništetna. U navedenim predmetima u vezi problematike naplate naknada za obradu kredita (Sud EU koristi termin „naknade za otvaranje“) utvrđeno je da čl. 2., čl. 4. st. 2 i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se kao ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom „glavni predmet ugovora“ trebaju shvatiti one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takvog određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Nadalje nastavlja: „Naknada za otvaranje uključena u ukupan trošak zajma nije njegova bitna činidba. U svakom slučaju, sud države članice dužan je provjeriti jasnoću i razumljivost ugovorne odredbe koja se odnosi na glavni predmet ugovora i to neovisno o prenošenju čl. 4 st. 2. navedene direktive u pravni poredak te države članice. Čl. 3 st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Stoga nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod „ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene“ te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti. Test nepoštenosti preuzet je iz čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ i u vrijeme sklapanja spornog ugovora bio je sadržan u članku 81. stavak 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03). Činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila propisana ugovorom o kreditu nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. U ovoj pravnoj stvari, tuženik nije tužitelju iskazao koji su to točno troškovi u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao nadoknaditi niti mu je objašnjena struktura tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji s iznosom kredita koji se traži. Nadalje, u ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (kupovni, srednji ili prodajni) niti je precizirano da li se obračunava tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita, ili na neki treći dan.“

1.1. U odnosu na plaćanje naknade za prijevremenu otplatu kredita, tužitelj sukladno iznosi da je takav način određivanja naknade ništetan, budući se u konkretnom slučaju radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora prednika tuženika, na čiji sadržaj tužitelj nije mogao utjecati, a koja odredba nije određena niti odrediva po čl. 269. i 270. Zakona o obveznim odnosima, niti ju je kao takvu tuženik bio ovlašten naplatiti budući da izvršenom prijevremenom otplatom kredita isti nije pretrpio bilo kakvu štetu. Po tvrdnji tužitelja sporna odredba ugovora suprotna je načelu savjesnosti i poštenja, te u konkretnom slučaju treba uvažiti interese obiju strana glede tumačenja predmetne odredbe ugovora "jer postoji očigledna neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu tužitelja kao suugovaratelja, što ugrožava postizanje svrhe sklopljenog Ugovora“, kako doslovno navodi, te se ujedno istom odredbom gubi smisao ugovora o kreditu. Tužitelj stoga u okolnostima konkretnog slučaja ukazuje da sud osobito mora uzeti u obzir:

- očito je da je svrha naknade za prijevremenu otplatu da se kompenzira profit-ugovorna kamata-koju je tuženik kao banka mogao ostvariti da nije došlo do prijevremene otplate kredita, što nije dopušteno,
- da u slučaju prijevremene otplate kredita banka prijevremeno primljen iznos glavnice može dalje ulagati i tako ostvarivati dobit,
- da zbog prijevremene otplate kredita banka dobiva istovremeno i veći udio kamata i naknadu za prijevremenu otplatu kredita.

1.2. Nadalje navodi da je odredbom čl. 1024. ZOO-a jasno propisano pravo korisnika kredita na vraćanje kredita prije roka određenog za vraćanje, uz uvjet da o tome obavijesti tuženika kao kreditora, te da u ovome slučaju postoji pravo kreditora samo na naknadu štete ako ju je pretrpio i to samo stvarno pretrpljene štete, a ne izmakle dobiti i nikakva druga prava. Sve navedeno po tuženiku opravdano upućuje na zaključak da se o odredbi članka 9. (kako ovdje navodi) predmetnog Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo te se ista ima smatrati nepoštenom „jer je suprotno načelu savjesnosti i poštenja prouzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.“ Poziva se da je gore navedeno stajalište zauzeo i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi posl. br. Rev 112/2018-2 od 09. ožujka 2022.g. te je prihvatio reviziju i preinačio presudu Županijskog suda u Osijeku br. GŽ-1990/2017-2 od 12. listopada 2017.g. te je točkom 17., 18., 19. i 20. obrazloženja presude zaključio kako bi tuženik imao pravo na naknadu stvarno pretrpljene štete, odnosno troškova koji bi mu, kao vjerovniku, nastali prijevremenom otplatom kredita, ali ne i na naknadu štete zbog izgubljenog dijela iznosa kamate koju je tuženik trebao dobiti da nije bilo prijevremene isplate. Nadalje, Vrhovni sud je istaknuo kako se takva naknada, budući da je ugovorna odredba ništava, ne može slobodno ugovarati među strankama. Vrhovni sud također navodi kako tuženik tijekom postupka nije dokazao pravedne i objektivno nastale troškove koje je izravno pretrpio prijevremenom otplatom kredita, pa je opravdano zaključiti kako opisana pravila naplaćivanja naknade za prijevremenu otplatu kredita predstavljaju nadoknađivanje izmakle dobiti. Zaključno sud navodi, kako je takva odredba suprotna kogentnoj zakonskoj odredbi i nepoštena, radi se o ništavoj odredbi. U svojoj odluci br. U-III/3231/2022 od 13. srpnja 2023.g. i Ustavni sud odbio je ustavnu tužbu tuženika te je potvrdio je nezakonitost izlaznih naknada za prijevremenu otplatu kredita. Dodatno tužitelj ističe kako je čl. 81. st. 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03) propisano:

(1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je st. 2. istog članka propisano:

(2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

1.3. Slijedom navedenog zaključuje, a budući je kako navodi nesporno da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru o kreditu, dakle unaprijed formuliranom ugovoru od strane tuženika na koji tužitelj nije imao utjecaja; o predmetnoj naknadi se nije pojedinačno pregovaralo. I nadalje:

„Kako se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da bi se ista smatrala nepoštenom treba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovati neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača.

Nadalje, čl. 87. st. 1. istog Zakona o zaštiti potrošača je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

Dakle, polazeći od nesporne činjenice da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva i naknade za prijevremenu otplatu kredita bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu, unaprijed sastavljenog od tuženika, a o kojim odredbama se nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza tuženika; tužitelju je zaračunata naknada za obradu kredita u iznosu od 500,00 kn, kao i naknada za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 1.277,62 kn.

Iz dopisa tuženika od 3. studenog 2025. godine proizlazi da je gore navedena ulazna naknada naplaćena dana 17. srpnja 2006. godine u kunsnoj protuvrijednosti od 500,00 kn; a što preračunavanjem u valutu euro po fiksnom tečaju 1,00 EUR = 7,53450 HRK iznosi 66,36 eura. Navedeni iznos je tuženik, prilikom isplate kredita, tužitelju neosnovano uskratio od glavnice kredita te ga je tuženik, kao nepošten stjecatelj, obvezan vratiti tužitelju sa zakonskom zateznom kamatom, od dana stjecanja.

Nadalje, iz istog dopisa proizlazi da je tužitelj dana 4. lipnja 2010. izvršio prijevremenu otplatu preostalog dijela kredita, prilikom čega je tuženiku temeljem čl. 11. st 1. predmetnog ugovora naplaćena naknada u iznosu od 1.277,62 kn, a što preračunavanjem u valutu euro po fiksnom tečaju 1,00 EUR = 7,53450 HRK iznosi 169,57 EUR; a koji iznos je tuženik, kao nepošten stjecatelj, obvezan vratiti tužitelju sa zakonskom zateznom kamatom, od dana stjecanja.“

Stoga dakle slijedom navedenog, tužitelj predlaže nakon provedenog postupka donijeti presudu kao u izreci ove odluke.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je ista u cijelosti neosnovana te ju u cijelosti osporava iz razloga koje najprije ističe, a potom pobliže obrazlaže:

- a. Potraživanje tuženika je u zastari;
- b. O naknadi za administraciju kredita
- c. Tvrdnje tuženika da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu su neosnovane i neutemeljene;
- d. Naknada za prijevremenu otplatu Ugovora o kreditu nije ništetna suprotno navodima tuženika;
- e. O visini tužbenog zahtjeva.

No, prije upuštanja u raspravljanje o osnovi tužbenog zahtjeva tuženik stavlja prigovor zastare i dostavlja pravno mišljenje prof.dr.sc. Aleksandre Maganić, profesorice na Katedri građanskog procesnog prava Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, od 2. 12. 2024., u kojem su razjašnjene pravne posljedice odluke u predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine. Naime, prema citiranom mišljenju, ako presuda u predmetu Hann- Invest i dr. ima učinak prema svim nacionalnim sudovima (erga omnes) i ako djeluje retroaktivno (ex tunc) na pravna shvaćanja koja su donesena primjenom unutarnjeg mehanizma koju je Sud EU ocijenio protivnima s čl. 19. st. 1. podst. 2. UEU-a, onda je i rezultat toga unutarnjeg mehanizma, odnosno pravno shvaćanje protivno pravu EU. Međutim, promjena sudske prakse ne može se temeljiti na (obvezatnim) pravnim

shvaćanjima koja bi bila protivna već postojećoj zakonskoj odredbi i koja bi to pitanje uređivala na posve nov način, dakle suprotno zakonu. U svakom slučaju, da prvostupanjski sud iz nekog razloga i ne prihvati tijekom zastarnih rokova na koje je upućivao tuženik tijekom provedenog postupka, te zastarni rok u ovoj žalbi, isti bi u tom slučaju, sukladno stajalištu iznesenom u presudi Vrhovnog suda RH Rev 2245/17 od 20. 3. 2018. trebao primijeniti zastarni rok koji počinje teći pravomoćnim okončanjem parnice Potrošač donošenjem presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ- 7129 od 13. 6. 2014. (u odnosu na promjenjivost kamatne stope), odnosno presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14. 6. 2018. (u odnosu na vezanost glavnice kredita za CHF valutnu klauzulu).

Nadalje navodi da je tužitelj predmetni parnični postupak „pokrenuo tek 20.01.2026.“, pa tuženik prigovara zastari utuženih iznosa s nekoliko različitih osnova sukladno Zakonu o obveznim odnosima (NN 35/05 – 126/21, dalje kao: „ZOO“), ovisno o pravnoj kvalifikaciji potraživanja tužitelja.

2.1. Najprije se očituje o naknadi štete i navodi:

"Ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjiv je zastarni rok iz odredbe članka 230. ZOO-a, koji propisuje da tražbine za naknadu štete zastarijevaju za 3 godine od kada je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju u roku od 5 godina od kada je šteta nastala. Iako tužitelj nije dokazao osnovu tužbenog zahtjeva, a uzevši u obzir činjenicu da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen između tužitelja i prednika tuženika 14.07.2006. na iznos od 15.406,00 CHF, za očekivati je da je i subjektivni i objektivni rok za isplaćene naknade protekao.

(ii) Povrat mjesečnih anuiteta

Ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjiv bi bio zastarni rok iz odredbe članka 226. ZOO-a koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Stoga sukladno članku 226. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što su izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku.

(iii) Stjecanje bez osnove

Ako bi se zbog utvrđenja ništetnosti utvrdilo da se pak radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla. Takvo je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011 kako slijedi:

„Prema prihvaćenoj praksi ovog suda, a suprotno stajalištu nižestupanjskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO, a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371 ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1 ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“

Zaključuje; "Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 2006. godine, potraživanje iz Tužbe bio bi pod zastarom budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ugovora o kreditu.

(iv) Pravna shvaćanja

Iz pravnih shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske (VSRH), Visokog trgovačkog suda kao i brojnih županijskih presuda proizlaze razlozi zašto pravo na naknadu iz ugovora o kreditu podliježe zastari.

Sukladno stajalištu Vrhovnog suda RH Rev—2245/17 od 20.03.2018. godine zastarni rokovi ponovno počeli teći pravomoćnim okončanjem parnice Potrošač, odnosno od dana 13.06.2014. godine. dok se u presudama GŽ 744/2024 i GŽ 1095/2021, naglašava se da zastara potraživanja počinje teći od pravomoćnosti presude donesene u kolektivnom sporu, što ukazuje na to da je važno kada je donesena presuda koja utvrđuje ništetnost ugovornih odredbi.

Stav je tuženika da je potraživanje tužitelja zastarjelo, jer isti je mogao (odnosno, i bio dužan, ako je smatrao da postoji pravo na naknadu štete koje potražuje u ovom postupku) neovisno od kolektivnog spora, u zastarnim rokovima (kako je to naprijed navedeno) pokrenuti postupak za utvrđenje djelomične ništetnosti ugovora te ostvarivati zahtjev za naknadu štete u tom postupku, čime je isključivo tužitelj, a ne treća osoba, jedini mogao prekinuti tijek zastare (čl. 241.ZOO-a).

Stoga, kolektivni spor, budući da nije predviđen odredbom čl. 241. ZOO niti bilo kojom drugom odredbom drugog zakona koja regulira prekid postupka, ne utječe na činjenicu da je potraživanje koje tužitelj potražuje ovom tužbom u trenutku podnošenja ove tužbe već zastarjelo.

Osim toga VSRH smatra da sklapanjem Aneksa ugovora (konverzijom kredita iz CHF u EUR) banka ispunjava tužbeni zahtjev potrošača kako u pogledu: Utvrđenja ništetnosti obračuna promjenjivih kamata i Isplate preplaćenih iznosa, pa budući da je zahtjev već ispunjen kroz konverziju, ne postoji daljnji pravni temelj za dodatna potraživanja, pa se potrošaču ne priznaje pravni interes za daljnje tužbe.

Tumačenje da potraživanja iz CHF kredita mogu nastaviti teći unedogled (od datuma svakog pojedinačnog anuiteta) dovelo bi do pravne nesigurnosti i potencijalne zlouporabe prava, a prema stajalištu VSRH, nakon zakonite konverzije kredita iz CHF u EUR.

Smatra se da je banka ispunila tužbeni zahtjev.

Ograničenje zastare štiti pravnu sigurnost i sprječava zlouporabu prava radi čega ukazujemo i na pravna mišljenja vezano uz spojene predmete Suda Europske unije C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral- Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine".

Zaključno, o kojoj god pravnoj kvalifikaciji bi se u predmetnom slučaju radilo, tuženik smatra da je zastara svakako nastupila za tužiteljeva potraživanja, ali se u nastavku opreza radi očituje i na ostale navode kako slijedi.

2.2. Tuženik u odnosu na naknadu za obradu i administraciju kredita prije svega ističe da odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 1,90% na iznos kredita, što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko po tuženiku bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Obrazlaže da je za utvrđivanje nepoštenosti pojedine odredbe sukladno čl. 81. ZZP-a tužitelj dužan dokazati osnovu i visinu svog tužbenog zahtjeva, a da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je kako navodi da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti:

- da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo;
- da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili

teško uočljiva; te naposljetku,

- da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja).

Nastavno doslovno iznosi:

"3. Člankom 6. Ugovora jasno je propisano da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti temeljem Ugovora naknadu za administraciju i obradu kredita (čl. 6.1.) pri čemu je iznos te naknade jasno i razumljivo izražen u postotku od 0,60% od iznosa kredita.

Apsurdno je tvrditi da bi ovakva odredba, naznačena na prvoj stranici ugovora o kreditu bila nerazumljiva ili teško uočljiva tužitelju.

4. Dakle, već je samim pregledom Ugovora moguće zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Navedene odredbe jasno su koncipirane Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora.

5. Očito je stoga da se o naknadi za administraciju i obradu kredita pregovaralo, prvenstveno s obzirom na to da su ugovorne strane izrijeком ugovorile primjenu Tarife te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu.

6. Nadalje, odredbe o naknadi za administraciju i obradu kredita iz Ugovora su jasne, uočljive i lako razumljive. Da su odredbe jasne i uočljive nije i ne može biti dvojbeno, budući da su iste sastavni dio Ugovora i u njemu su izričito navedene. Postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanja spomenute naknade.

7. Glede tvrdnje tužitelja da se o predmetnim odredbama Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, kao što je već više puta navedeno, tužitelj ovu tvrdnju nije potkrijepio niti jednim dokazom. Tuženik nije niti pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja. Svaki ugovor o potrošačkom kreditu što ga tuženik sklapa ili je sklapao s potrošačem prilagođen je potrošaču s kojim se ugovor sklapa. Pa se tako ugovori o kreditu između više potrošača razlikuju u bitnim sastojcima ugovora kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, vrijeme otplate i drugim. Iz navedenog proizlazi ono što je već više puta navedeno, a to je da je tužitelj samo paušalno naveo svoje tvrdnje bez ikakvih dokaza.

8. Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robe, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 6. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

9. Dakle, Direktiva propisuje tzv. Načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacija temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe.

10. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna

odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

11. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu.

12. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita.

13. Zbog činjenice da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bio i upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ- 2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem:

„Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata sa visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi sa čim je detaljno informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudi-list 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "ISKORISTITE JOŠ POVOLJNIJE UVJETE ERSTE KREDITA-ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita). Ovo potvrđuje iskaz svjedokinje Maje Turković prema kojem su klijenti dolazili s ponudom u kojoj je, između ostalog, bila ponuđena po visini različita naknada za obradu kredita ovisno o tome je li klijent prebacio svoj račun u banku. U opisanim okolnostima, tuženik je dokazao svoje tvrdnje da se je pojedinačno pregovaralo o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru (članak 81. stavak 4. ZZP/03), zbog čega tužbeni zahtjev nije osnovan.“ ZAVRŠEN CITAT

2.3. Glede tvrdnji tužitelja da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu tuženik se očituje da su i takve tvrdnje neosnovane i neutemeljene, te obrazlaže:

"1. Tužitelj u tužbi više puta ističe kako se tuženik koristio nepoštenom poslovnom praksom ugovarajući naknadu za odobrenje kredita, tzv. ulaznu klauzulu. Time je navodno tuženik doveo tužitelja u neravnopravni položaj jer tužitelj nije imao mogućnosti pregovaranja s tuženikom oko spomenute odredbe.

2. Tuženik prije svega ističe kako nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu.

3. Sukladno odredbi članka 219. ZPP-a određeno je kako je svaka stranka dužna predložiti dokaze na kojima temelji svoje tvrdnje. Tužitelj je u tužbi naveo dva dokazna prijedloga, Ugovor o kreditu i saslušanje tužitelja. Iz samog Ugovora o kreditu se jasno može iščitati da se ovdje ne radi o prikrivenim odredbama već o jasnim, uočljivim i konkretno (u postotku) određenim parametrima, dok je dokaz iskazom svjedoka nevjerodostojan imajući u vidu svojstvo tužitelja kao stranke u postupku. Tužitelj je u svakom trenutku nakon što je pročitao ugovor i navedene

odredbe mogao odustati od sklapanja. Iz svega navedenog proizlazi kako se tužitelj paušalno i bez osnove pozvao na one odredbe tada primjenjivog ZZP-a koje su mu odgovarale.

4. Trenutna praksa i potvrđuje ovdje iznesene navode tuženika. U presudi Županijskog suda u Splitu broj GŽ-1215/2020, sud potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom se odbija tužbeni zahtjev postavljen na utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o obradi kredita i prijevremenoj otplati. Drugostupanjski sud navodi da ispravno ocjenjuje prvostupanjski sud da su odredbe ugovora koje se tiču naknade za obradu kredita i prijevremene otplate dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za Ugovor o kreditu iz citiranog razdoblja u bilo kojoj valuti te da su ih korisnici kredita mogli očekivati i to prema samoj formulaciji teksta te da nije jasno što bi iz teksta ugovora korisniku kredita moglo biti upitno.

5. Zaključno, ne postoji uporište niti u jednom pravnom propisu iz kojeg bi proizlazila čak i najmanja sumnja da je tuženik u bilo kojem trenutku postupao nedopušteno, tj. protivno prisilnim propisima ili Ustavu Republike Hrvatske, a tužitelj nije predložio niti jedan dokaz kojim bi dokazao suprotno. Sve navedeno može biti sankcionirano jedino odlukom kojom sud odbija tužbeni zahtjev tužitelja.

2.4. Vezano uz naknadu za prijevremenu otplatu Ugovora o kreditu iznosi suprotno navodima tužitelja da ista nije ništetna i pri tom obrazlaže:

"1. Tužitelj u obrazloženju tužbe obrazlaže tvrdnju o ništetnosti tzv. izlazne klauzule, tj. naknade za prijevremenu otplatu kredita, uz zahtjev za isplatu.

2. Tužitelj nema na zakonu utemeljeni pravni temelj za traženje utvrđenja ništetnim odredbe sadržane u članku 11.2. Ugovora kojom je ugovorena naknada za prijevremenu otplatu. Štoviše, na stranicama Hrvatske Narodne Banke stoji objašnjenje naknade za prijevremeni povrat kredita pod linkom: <https://www.hnb.hr/-/kada-se-placa-naknada-za-prijevremenipovrat-kredita-> u kojem stoji:

„Ako je potrošački kredit ugovoren prije 2010. godine, naknada za prijevremeno djelomično ili ispunjenje obveze iz kredita u cijelosti, naplaćuje se sukladno važećim tarifama naknada banke s kojom je konkretan kredit ugovoren dok su, za potrošačke kredite ugovorene nakon 01.01.2010. godine, propisana određena ograničenja.“

3. Članak 342. stavak 1. ZOO-a propisuje da je vjerovnik u obveznom odnosu ovlašten od dužnika zahtijevati ispunjenje obveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi. Kad dužnik ne ispuni obvezu ili zakasni s njezinim ispunjenjem, vjerovnik ima pravo zahtijevati i popravljjanje štete koju je zbog toga pretrpio.

4. Ugovor o kreditu je u članku 1021. ZOO definiran kao ugovor kojim se banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i dobiveni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno.

5. Iz navedenog proizlazi da je obveza banke iz ovakvog ugovora korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novca, a korisnik kredita za to plaća određenu cijenu (kamat). Ako je ugovoreno da će predmetni iznos novčanih sredstava korisniku kredita biti stavljen na raspolaganje u određeno vrijeme, jasno je i da banka ima pravo računati s određenim novčanim priljevom od kamata tijekom tog razdoblja te općenito krojiti poslovne planove u skladu s očekivanjima sukladno odredbama ugovora o kreditu.

Prema tome, obveza je korisnika kredita, ovdje tužitelja: (i) plaćati ugovorene kamate; i (ii) iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno, (iii) a što je i izričito predviđeno odredbama sadržanim u članku 11.2. Ugovora.

6. Ako korisnik kredita ne plati iskorišteni iznos novca u vrijeme i na način kako je ugovoreno, banka bi imala pravo zahtijevati i popravljjanje štete sukladno odredbama članaka 342.-350. ZOO koju bi zbog toga pretrpjela.

7. S ovakvim se stajalištem složila i pravna znanost, pa tako Gorenc i dr. u Komentaru Zakona o obveznim odnosima (studen 2014.) kaže:

„Temeljni učinak i svrha ugovornih odnosa jest ovlast (pravo) vjerovnika zahtijevati od dužnika ispunjenje obveze, te dužnikova obveza ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi.“

8. Točno je da u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti, u skladu s odredbom iz članka 1024. stavka 4. ZOO-a. Međutim, takva zabrana nipošto ne znači da Banka ne bi imala pravo potraživati naknadu štete koja bi joj nastala. Sukladno članku 1046. ZOO vjerovnik ima pravo na naknadu obične štete i izmakle koristi.

9. Radi evaluacije štete koja prijevremenom otplatom može nastati tuženiku, mora se uzeti u obzir da je tuženik financijska institucija - banka, zbog čega tuženik podliježe specifičnom pravnom režimu.

10. Ne može se ustvrditi da bi tuženik prijevremenom otplatom dobio na raspolaganje cjelokupni preostali iznos kredita ranije no što je to bilo predviđeno otplatnim planom, pa da stoga tuženik ne bi mogao trpjeti štetne posljedice. Takva bi tvrdnja možda mogla biti opravdana u slučaju drugih subjekata pravnog prometa, no ne i u slučaju tuženika kao bankarske institucije.

11. Naime, trenutkom prijevremene otplate kredita narušava se likvidonosna i kamatonosna struktura bilance tuženika s obzirom da prijevremenom otplatom tuženik mora predmetno potraživanje izbrisati iz svoje aktive, dok u pasivi tuženik još uvijek ima dugoročnu obvezu iz koje je financiran predmetni plasman za tužitelja. Ova operacija ne može se izbjeći te se njome izravno uzrokuje smanjenje neto kamatnih prihoda tuženika.

12. Naime, posljedica knjiženja predmetne prijevremene otplate je činjenica da tuženik u izvorima financiranja i dalje ima kamatne troškove za kreditnu liniju iz koje je financiran plasman koji je bio potreban za kreditiranje tužitelja, dok istovremeno tuženik gubi kamatne prihode tužiteljevom prijevremenom otplatom. Zbog svega ovoga, tuženikova imovina i obveze postaju ročno neusklađene, a upravo je ovakvo stanje bilance zabranjeno te se sankcionira na temelju Zakona o kreditnim institucijama kojeg tuženik mora poštivati.

13. Ne bi se moglo ni ustvrditi da će tuženik prijevremeno primljeni iznos jednostavno reinvestirati i tako anulirati spomenutu narušenu strukturu bilance. Tuženik posluje na tržištu kao i svaki drugi pravni subjekt te sklapa pravne poslove ovisno o trenutnoj ponudi i potražnji. Gornja tvrdnja mogla bi se opravdati u fiktivnom slučaju u kojem bi pravni entitet koji je tuženiku omogućio sredstva koja su tuženiku bila potrebna za kreditiranje tužitelja također bio stranka Ugovora. Tada bi se prijevremenom uplatom od strane tužitelja automatski zatvorila i navedena tuženikova obveza. Međutim, u stvarnosti će tuženik morati na otvorenom tržištu pokušati reinvestirati navedeni prijevremeno vraćeni iznos kako bi bilancu vratio u početno stanje sklada i izbjegao zakonske sankcije.

14. Sve navedene radnje koje bi tuženik nakon eventualne prijevremene otplate trebao poduzeti tuženiku će izvjesno uzrokovati štetu.

15. Tuženik 2007. godine, kada je Ugovor sklopljen, nije mogao znati hoće li se prijevremena otplata dogoditi niti kakvi će uvjeti biti na tržištu, ukoliko se ona dogodi. Tuženik se stoga mogao isključivo osloniti na to da će tužitelj u cijelosti ispuniti svoju ugovornu obvezu poštujući ugovoreni otplatni plan, a kao sredstvo svoje zaštite definirao je naknadu u postotku od preostalog - nedospjelog iznosa glavnice, koji iznos predstavlja mehanizam za brzo određenje naknade štete koja će mu u svakom slučaju biti prouzročena prijevremenom otplatom, a sve, sukladno odredbi iz članka 345. stavka 3. ZOO-a.

16. Slijedom navedenog, suprotne tvrdnje tužitelja o tome da bi predmetna odredba Ugovora bila ništetna neosnovane su. Također, s obzirom da je sukladno Tarifi iznos naknade za prijevremenu otplatu precizno određen, tvrdnja tužitelja o tome da je predmetna odredba Ugovora neodređena i neodrediva, također je neosnovana.

17. Nadalje, odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita nije neodrediva činidba. Pogrešno tužitelj tumači odredbu članka 272. stavak 1. ZOO-a, jer Odredba nije neodrediva, pa tako ni činidba, odnosno naknada za prijevremenu otplatu nije neodrediva. Ugovorom je jasno propisano kako se naknada određuje sukladno Odluci o kamatama i naknadama Kreditora, a koja je vrijedila na dan sklapanja kredita (dalje u tekstu: Odluka). Odluka kao interni akt tuženika dostupna je svima pa tako i tužitelju. Tuženik napominje da aktualna sudska praksa ne priznaje ništetnost tzv. „izlazne naknade“. Tome u prilog govori i presuda Županijskog suda u Puli posl.br. GŽ-311/2018 od 3. rujna 2018. u kojoj je sud u bitnom odlučio da je:

„Sud prvog stupnja pogrešno ocjenjuje ništavom odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, jer je ugovoreno za slučaj prijevremene otplate plaćanje naknade prema Odluci o tarifi naknada banke, koja je tužitelju u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bila ili mogla biti poznata, jer je također objavljena na internetskim stranicama tuženice, neovisno o tome što iznos naknade nije naznačena u samom ugovoru, jer je u svakom slučaju ta naknada određena i odrediva, kad se ugovorom navodi izvor odnosno Odluka o tarifi naknada, na temelju koje će se naknada obračunati. Ta ugovorena naknada odrediva je i u smislu čl.272. ZOO koji propisuje da je činidba odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi, a postojanje Odluke o tarifi naknada je svakako podatak kojim je ta naknada određena.“

S tim u vezi najzad se poziva da je isto stajalište potvrđeno presudom Županijskog suda u Bjelovaru posl.br. GŽ-86/2018 od 28. ožujka 2019. u kojoj je u bitnom sud odlučio „da ne nalazi da se odredba točke 12.1. Ugovora mogla podvesti pod neku od nepoštenih odredbi Ugovora iz čl.81.ZZP-a te da se radi o odustatnini u smislu odredbe čl.306. ZOO-a koju nije zabranjeno ugovoriti jer je prijevremenom otplatom kredita tužitelj u određenom vremenskom periodu, a prije isteka vremena na koji je kredit odobren odustao od ugovorenog slijedom čega je u obvezi platiti ugovorenu odustatninu.“

2.5. Tuženik još u pogledu visine tužbenog zahtjeva napominje da tužitelj nije dokazao ni osnovu svog tužbenog zahtjeva pa stoga nema mjesta raspravljati o visini, te se svakako protivi dokaznom prijedlogu za provođenje financijskog vještačenja. U skladu s prethodnim navodima predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obvezati tužitelja da njemu naknadi troškove parničnog postupka.

3. U dokaznom postupku, a radi utvrđenja činjenica i pravilne ocjene činjeničnog stanja sud je izvršio uvid u Ugovor za kredit za troškove školovanja broj 919621 od 14. 07. 2006. na listu 8-12 spisa, u potvrdu javnog bilježnika Željka Kaić br. OU-718/06 od istog dne, u odluku iz sudske prakse na list 14-17 spisa, u podnesak HPB-a upućen tužiteljici na listu 18 spisa, u dokaz o uplati sudske pristojbe na listu 19 spisa, u punomoć tuženika na listu 22 i 248 te zamjениčku punomoć tužitelja na listu 241 i 244 spisa, te uvid u Troškovnik tužitelja i tuženika. Pored toga pročitao je odgovor na tužbu tuženika s odlukama iz sudske prakse u privitku, podnesak tužitelja od 05.03.2026. i 17.03.2026. također s odlukama iz sudske prakse u privitku, iskaz tužiteljice osobno dan na glavnoj raspravi održanoj dana 21.7.2026.godine.

4. Među strankama nije sporno da je, uključujući prednika tuženika Volksbank d.d., između njih sklopljen dana 14. srpnja 2006. godine Ugovor o kreditu broj 919621, kojim je tužitelj podigao kredit u iznosu od 15.406,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke, ali je sporna među strankama pravna valjanost odredbe članka 6. stavak 1 id. Ugovora o kreditu kojim je određeno plaćanje naknade za izvršenu uslugu obrade zahtjeva i administraciju kredita u visini od 0,60% od iznosa kredita, jednokratno, prije isplate kredita, kao i odredba članka 11. st. 1. id. Ugovora o kreditu kojom je određeno kako je prijevremena otplata kredita moguća na pisani zahtjev korisnika kredita, a temeljem koje je u korist tuženika naplaćena na ime prijevremene otplate kredita naknada u iznosu od 1.277,62 kn t.j. 169,57 eur. Također je među strankama sporno je li nastupila zastara za predloženo potraživanje tužitelja. Naime, tužitelj smatra da su predmetne odredbe ništetne jer stranke o njima nisu pojedinačno pregovarale, pri čemu su obje ugovorne odredbe uzrokovale neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu potrošača. Tužitelj napose ističe da prva navedena odredba nije jasna i određena budući iz nje nije vidljivo ni razumljivo koje je to troškove odnosno naknade tužitelj bio dužan snositi, a jednako tako da se i u pitanju druge odredbe radilo o standardnoj odnosno tipskoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno raspravljalo, te da su zbog toga obje odredbe ništetne. Nasuprot tome, sve te navode tužena banka osporava kao nevaljane.

5. Slijedom toga za istaći je da je u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi u primjeni bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/2003., 46/2007., 79/2007., – u nastavku teksta: ZZP), kojim je u članku 81. stavkom 1. ZZP propisano: "(1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača." Stavkom 2. toga članka bilo je propisano: "(2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.", dok je stavkom 4. toga članka bilo propisano: "(4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati." Člankom 87. stavkom 1. ZZP-a bilo je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a u stavku 2 da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. Sukladno je određeno i Zakonom o zaštiti potrošača, Narodne

novine" br. 19/22., 59/23. važećim u vrijeme kada je naplaćena naknada zbog prijevremene otplate kredita.

6. U odgovoru na tužbu tužena banka u pravilu dakle osporava sve navode tužitelja, a napose da bi on kao kreditor koristio nepoštenu poslovnu Praksu, te da bi odredbe glede naknade za administraciju i prijevremenu otplatu kredita bile ništetne. Ujedno se dakle protivi osnovi potraživanja i visini tužbenog zahtjeva te drži da je isto potraživanje u zastari, sve to imajući u vidu da su tužitelju prethodno zaključenju ugovora o kreditu bili poznati podaci o naknadama i visini naknada, čiju zakonitost sada osporava.

7. S tim u vezi za istaći je, taman da je tužitelj i imao saznanja o plaćanju predmetnih naknada te njihovoj visini, takva okolnost zapravo ne utječe na zakonitost odnosno nezakonitost ugovaranja istih, jer je za rješavanje odnosa između stranaka od bitnog značaja utvrditi je li tužitelj mogao i na koji je način mogao utjecati na samu odredbu o naknadama i visini plaćanja istih naknada, pri čemu tužena banka ni ne tvrdi da je tužitelj t.j. tužiteljica mogla utjecati na iste naknade i njihovu visinu, a uz to i ne tvrdi da se dakle o istim naknadi moglo individualno pregovarati.

8. Tužitelj odnosno tužiteljica je pri tom u iskazu istaknula da je prilikom sklapanja ugovora, koje je bilo dosta davno u srpnju 2006.g., podizala kredit u iznosu od 15.400,00 CHF za kupnju osobnog automobila, a s namjerom da automobil koristi u privatne svrhe, te napose da kod sklapanja ugovora o kreditu nije bila upozorena od strane djelatnika banke na izlazne naknade, niti je bila upozorena ili znala da mora platiti naknadu za obradu kredita. Tužiteljica pobliže iznosi da joj je Ugovor samo predložen i ona ga je već takvo pripremljenog morala potpisati, t.j. ostalo je samo da tako pripremljeni ugovor potpiše. Time j kako dalje navodi zapravo bila dovedena „pred gotov čin glede potrebe plaćanja te naknade“, a za što je „saznala onda kada je (naknadu) trebala platiti“. Na upit svog punomoćnika tužiteljica se još očitovala da u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije bila u statusu obrtnika, te je kredit podigla u statusu potrošača.

9. Opće je pak poznato da se o odredbama akata kreditora, ovdje tužene banke kojima se regulira materija kreditiranja, a koje su sadržane u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati niti se pojedinačno pregovaralo, kao što je evidentno da se nije pregovaralo ni o daljnje spornoj odredbi o plaćanju naknade u slučaju prijevremene otplate kredita. Osim toga, razvidno je i tužiteljica se o tome očitovala da je s tuženikom zaključila id. Ugovor o kreditu kao fizička osoba što joj u odnosu na banku, kojoj je davanje kredita jedan od proizvoda bankarske djelatnosti kojom se tuženik bavi, daje status prosječnog potrošača. Dakle, iz iskaza tužiteljice i provedenih dokaza u predmetu proizlazi da tužitelj nije pojedinačno pregovarao s tuženikom o predmetnoj odredbi Ugovora o kreditu, kao ni odredbi vezano uz plaćanje naknade zbog prijevremene otplate kredita. Također, prema iskazanom utvrđuje se da je tužiteljica samo mogla prihvatiti ponudu koju joj je stavio tuženik, a koja je dakle bila unaprijed sastavljena i pripremljena po tuženiku. Pri tom se zaključuje da se u pitanju sklapanja predmetnog Ugovor o kreditu broj 919621, evidentno radilo o tipskom ugovoru koji se zasigurno i ne razlikuje od drugih ugovora kakvi su u to vrijeme bili zaključeni s drugim korisnicima kredita, a jednako tako se može utvrditi i u pitanju odredbe o plaćanju naknade zbog prijevremene otplate kredita. Također se može reći da se tipski ugovori o kreditu sastavljaju od strane

pravne službe tuženika i nisu podložni promjenama ili pregovorima s klijentima. Prema tome, tužiteljica je u predmetnom slučaju mogla samo prihvatiti i poštovati navedeni ugovor i njegove ugovorne odredbe pa tako i predmetne odredbe, koje su bile unaprijed sročene t.j. pripremljene od strane banke kao i sam ugovor.. Pri tom se napominje da čak ni okolnost je li tužiteljica znala i pročitala sporne odredbe o plaćanju predložene naknade, nije od utjecaja na prosuđivanje nepoštenosti id. odredbe obzirom je bitno za utvrditi je li ona kao ugovorna stranka mogla uopće pregovarati o predmetnim odredbama kod sklapanja i prijevremene otplate kredita, te jesu li takve odredbe uzrokovale neravnotežu u pravnim odnosima stranaka. Odgovor pak na takvo pitanje može biti samo nepovoljan za tužiteljicu, te se nastavno i utvrđuje da se o istim odredbama nije moglo pregovarati niti se pregovaralo, te su iste odredbe uzrokovale neravnotežu u pravnim odnosima između stranaka, a napose su uzrokovale štetu na strani tužiteljice kao potrošača. Isto vrijedi i u odnosu na naknadu za prijevremenu otplatu kredita, vezano uz koju tužiteljica evidentno nije mogla pretpostaviti da će također morati platiti i takvu naknadu za prijevremenu otplatu kredita.

10. Članak 3. stavak 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (Službeni list EU L 95/29 21.4.1993. – dalje: Direktiva 93/13) propisivao je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora.

11. S druge strane, nesporno je da je tužena Banka kreditna institucija čiji je osnovni posao davanje kredit i obavljanje poslova s tim u vezi, te u tu svrhu banka ima zaposlene djelatnike i čitavu postavljenu infrastrukturu za obavljanje id. poslova. Uz to se može pretpostaviti da je i sve druge troškove kod sklapanja ugovora o kreditu; kao što je solemnizacija i sl., snosila sama tužiteljica, a iz same odredbe o plaćanju naknade za obradu kredita zapravo i nije jasno koji su to posebni troškovi u visini od 0,60 % od iznosa odobrenog kredita, jednokratno "prije isplate" kredita, nastali zbog obrade tužiteljevog ugovora i na što se dakle odnosi takva naknada za izvršenu uslugu obrade kredita. Uostalom, nije jasno ni na što se odnosi naknada koju je tužiteljica morala platiti obradu i kod prijevremene otplate kredita te zašto je uopće nametnuta takva obveza plaćanja id. naknada za obradu i prijevremenu otplatu kredita.

12. Nadalje, treba reći da je u članku 1021. Zakona o obveznim odnosima, Narodne novine 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21. i 114/22., nadalje ZOO, propisano kako se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Tom odredbom je definirano što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to su glavnica i ugovorene kamate, te je razvidno da tuženik zapravo nije imao zakonsko uporište naplatiti od tužitelja ikakvu naknadu za izvršenu uslugu obrade kredita, kao ni naknadu zbog prijevremene otplate kredita. To ujedno znači da je tuženik u predmetni ugovor o kreditu uvrstio odredbu koja je u suprotnosti s člankom 1021. ZOO-a, odnosno prisilnim propisima Republike Hrvatske, a sukladno se može reći i daljnju odredbu

vezano uz obvezu naplate naknade zbog prijevremene otplate kredita, što dovodi do utvrđenja da su navedene odredbe ništetne i prema odredbama ZOO-a.

13. Valja istaći da je Sud Europske unije svojim presudama C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni i konačno koji su neproporcionalni.

14. Nasuprot tome, tuženik u smislu odredbe stavka 4. članka 87. ZZP-a nije dokazao da se pojedinačno pregovaralo o spornom odredbama, s time da je jedna bila sadržana u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, te da tužitelj t.j. tužiteljica nije ni mogla imati utjecaja na sadržaj takve odredbe, kao ni u pitanju naplate naknade kod prijevremene otplate kredita, pa je dakle za zaključiti da se doista radilo o odredbama koje su nepoštene u smislu citiranog članka 81. ZZP, a to za posljedicu ima ništetnost istih sukladno citiranom članku 87. stavku 1. id. ZZP-a.

15. Slijedom naprijed navedenoga opravdani su zahtjevi tužiteljice da joj tužena banka povрати neosnovano naplaćeni iznos naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita u iznosu od 500,00 kn / 66,36 eur, kao i naplaćeni iznos naknade kod prijevremene otplate kredita u iznosu od 1.277,62 kn / 169,57 eur, sve sa zakonskim zateznim kamatama po stopi iz članka 29. stavka 2. ZOO-a tekućim na te iznose od dana naplate id. naknade do isplate, a kako je već pobliže navedeno u točki II. izreke presude.

16. Prethodna odluka je donesena, obzirom nije prihvaćen kao opravdan prigovor zastare tuženika, a to imajući u vidu stav Vrhovnog suda RH t.j. pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela VSRH od 30.01.2020.g. prema kojem zastara nastupa istekom roka od 5 godina od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili nekog njegovog dijela iz kojeg proizlazi isplata. Budući je tužiteljica ovom tužbom tražila i utvrđenje ništetnosti odredbe zbog koje traži isplatu, zastara počinje teći tek pravomoćnošću dijela presude kojim se utvrđuje ništetnost takve odredbe. Uostalom, takav stav je osim od VSRH-a zauzet i u brojnim drugim odlukama iz sudske prakse (primjerice u premetu Županijskog suda u Zagrebu broj GŽ-2406/18).

17. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 – u nastavku teksta: ZPP), te je tužiteljici trošak odmjeran temeljem Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“ broj 142/12., 103/14., 118/14., 107/15., 37/22. i 126/22., 138/23 i 107/25). – u nastavku teksta: Tarifa) u visini od po 25 bodova (obzirom na vrijednost predmeta spora). Tužiteljici je kao opravdan dosuđen zatraženi trošak u iznosu od po 50,00 eur za sastav tužbe i podneska od 17. 03.2026., te za zastupanje na ročištima od 16.04.2026. i 16.07.2026. Nije joj priznat jedino zatraženi 50%-ni trošak za pristup na ročište objave odluke, jer na isto ročište nije pristupila. Za naprijed navedene radnje za koje je tužiteljici priznat trošak, obračunat je pripadajući pdv, te je tom trošku pridodan još trošak sudske pristojbe za tužbu od 6,64 eur (koliko je stvarno plaćen za tužbu) i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 15,00 eur. Slijedom toga je

ukupno tužiteljici dosuđen trošak postupka u iznosu od 271,64 eur kako je navedeno u točki III. izreke i sa zakonskom zateznom kamatom kao u točki III. izreke odluke.

U Karlovcu 13. listopada 2026.

Sudac:
Vesna Gračan

Dokument je elektronički potpisan:

Vesna Gračan

Vrijeme potpisivanja:

13-10-2026

12:57:41



DN:
C=HR
O=OPĆINSKI SUD U KARLOVCU
2.5.4.97=#OC1156415448522D3035353431323536393638
OU=Signature
S=Gračan
G=Vesna
CN=Vesna Gračan

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi Županijskom sudu pismeno u tri primjerka, putem ovoga suda.

Dna:

1. Tužitelju po pun. Ivan Rački, odvjetnik iz OD Rački i kolege j.t.d. Zagreb.
2. Tuženiku po pun. Ivo Šućur, odvjetnik iz Zagreba.

Broj zapisa: **9-3088e-8f1cb**

Kontrolni broj: **08104-a0c11-f4bef**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Vesna Gračan, O=OPĆINSKI SUD U KARLOVCU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.